

വിമർശകയായിത്തുടങ്ങി; പക്ഷെ...

മറിയം വിധു വിജയൻ n

എന്റെ പേര് വിധു. ഹൈന്ദവകുടുംബത്തിലെ മുത്തമകൾ. എനിക്ക് ഒരു അനിയത്തി കൂടിയുണ്ട് വിദ്യ. എൽ.കെ.ജി മുതൽ 12ാം ക്ലാസ് വരെ പ്രമുഖ ക്രിസ്ത്യൻ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചു. സ്കൂളിന് തൊട്ടടുത്ത് തന്നെയാണ് വീട്, അതുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുനാളിൽ പുറംലോകം കണ്ടിട്ടേയില്ല എന്നു പറയുന്നതാകും ശരി. കാലത്ത് 9 മണിക്ക് വീട്ടിൽ നിന്നും സ്കൂളിലേക്ക്, വൈകീട്ട് സ്കൂൾ വിട്ടാൽ ഉടൻ വീട്ടിലും. വാരാന്ത്യത്തിൽ അമ്മമ്മയുടെ വീട്ടിൽ പോകും. വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒന്നരമണിക്കൂർ യാത്രാദൈർഘ്യം, അതാണ് പുറംലോകവുമായുള്ള ഏക ബന്ധം. അമ്മ തികഞ്ഞ ഈശ്വരഭക്തയാണ്. വീട്ടിനടുത്തുള്ള അമ്പലങ്ങളിൽ വൈകീട്ട് എന്നേയും കൂട്ടി സ്ഥിരമായി തൊഴാൻ പോകുമായിരുന്നു. എങ്കിലും പുരാണങ്ങൾ പഠിക്കാൻ വിടുകയോ, അവയിലുള്ളത് പറഞ്ഞുതരികയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വലുപ്പവും ഭാഷാശൈലിയും മൂലം തൊട്ടുനോക്കാൻ പോലും ചെറുപ്പത്തിൽ ശ്രമിച്ചതുമില്ല. പിന്നെ ഹിന്ദുമതത്തെ കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരേയൊ

രു വാതിൽ ചാനലുകളിലെ പുരാണ സീരിയലുകളായിരുന്നു. ഞാനും അനിയത്തി വിദ്യയും അവയുടെ സ്ഥിരം പ്രേക്ഷകരുമായിരുന്നു. അച്ഛൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചായ്വുള്ള ഒരു ഈശ്വരവിശ്വാസിയായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യൻ സ്കൂളിലാണ് പഠിച്ചതെന്ന് പറഞ്ഞുവെങ്കിലും, അവിടെ ദിവസവും അസംബ്ലിയിൽ ബൈബിളിൽ നിന്നുമുള്ള ഏതാനും ഭാഗം വായിക്കുക പതിവാണ്. സീരിയലുകൾ കാണുമ്പോഴോ, കഥകൾ കേൾക്കുമ്പോഴോ തോന്നാത്ത ഒരു ആകർഷണീയത ബൈബിൾ വചനങ്ങളോട് കുഞ്ഞുനാളിലെ എനിക്ക് തോന്നിയിരുന്നു. പക്ഷേ അന്നൊന്നും ഞാൻ വലിയ കാര്യമായി എടുത്തില്ല. കാര്യമായി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള പ്രായമായിട്ടില്ല എന്നതാവും ശരി. ചെറുപ്പത്തിൽ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ ബൈബിൾ വചനങ്ങളിൽ ചിലത് ഇങ്ങനെയാണിരുന്നത്.

"I look to the mountains
Where will my help come from?
My help will come from the Lord
Who made heaven and earth"⁽¹⁾

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരു ദിവസം സ്കൂളിൽ നിന്നും എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ബൈബിൾ വിതരണം ചെയ്തു. എനിക്ക് കിട്ടി ഒന്ന്. ആ അമൂല്യസമ്മാനം വളരെ കരുതലോടെ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. കുറേക്കൂടി കുറേക്കൂടി അതു വായിക്കാനും തീരുമാനിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ ചിന്തിക്കാനാരംഭിച്ചത് ഈ ഘട്ടം മുതലാണെന്ന് പറയാം. അന്നെനിക്ക് പത്തോ പതിനൊന്നോ വയസ്സാകണം, എന്റെ കുഞ്ഞുമനസ്സിൽ കൂടിയെന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളും അൽഭുതകഥകളും

യേശുവിന്റെ ചിത്രത്തിന്റെ മുമ്പിലിരുന്ന് ഞാൻ പ്രാർത്ഥന ഉരുവിട്ട് തുടങ്ങി. കുഞ്ഞു കുഞ്ഞു മോഹങ്ങൾ... എന്നിട്ടും യേശുവെന്നെ പലപ്പോഴും പറ്റിച്ചുകളയുക; കുഞ്ഞായിരുന്നതിനാൽ യേശു എന്നെ കളിപ്പിക്കുന്നതാവാം എന്നായിരുന്നു അന്നെന്റെ ധാരണ.

അടങ്ങുന്ന പുരാണങ്ങൾക്കില്ലാത്തൊരു ജീവിതസ്പർശം ബൈബിളിൽ എനിക്കു നുവേപ്പെട്ടു. ഇടക്കിടെ മനസ്സിലേക്ക് ഓടിയെത്തുന്ന കാരണമറിയാത്ത ദുഃഖത്തിന് ആശ്വാസം പകരാനും ബൈബിൾ വചനങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. ഹിന്ദുക്കളായ എന്റെ കുട്ടുകാരികളിലൊന്നും കാണാത്ത ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസം ക്രിസ്ത്യൻ കുട്ടികൾക്ക് അവരുടെ മതത്തിലും ബൈബിളിലും ഉള്ളതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ബൈബിൾ വായിക്കുമ്പോഴൊക്കെ മനസ്സിൽ സ്നേഹസമ്പര്പനായ ദൈവമായി യേശുക്രിസ്തു എന്നെ തഴുകിയെത്താൻ തുടങ്ങി. പതിയെ പതിയെ എന്നെ കാണുന്ന, ഞാൻ വിളിച്ചാൽ ഓടിയെത്തുന്ന, പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കുന്ന എന്റെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിലും ഇടപെടുന്ന കരുണാമയനായി ഞാൻ യേശുവിനെ സങ്കല്പിക്കാനും ആരംഭിച്ചു. അതോടെ തലക്കുചുറ്റും പ്രകാശം പരത്തി ശാന്തമായി നിൽക്കുന്ന ക്രിസ്തുദേവന്റെ ചിത്രം എന്റെ മനസ്സിൽ ശാന്തിയും പ്രകാശവും പരത്തുന്നതായി എനിക്കനുഭവപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴും ശ്രീകൃഷ്ണനും, ശിവനും, ഗണപതിയും മൊക്കെ ദൈവങ്ങളാണെന്ന പാരമ്പര്യവിശ്വാസത്തിന് കോട്ടമൊന്നും തട്ടിയിരുന്നില്ല. സന്ധ്യാദീപം തെളിയിക്കലും, നാമജപവും ഒക്കെ മുറതെറ്റാതെ ആചരിച്ചുപോന്നു.

ആയിടക്കാണ് സ്കൂൾ കോമ്പൗണ്ടിൽ നിർമ്മിച്ചുവന്ന ക്രിസ്ത്യൻപള്ളി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. അതോടെ അതിനകത്തൊന്ന് കയറണമെന്നും അവിടെ നടക്കുന്ന പുജകളും പ്രാർത്ഥനകളും നേരിൽ കാണണമെന്നും അതിയായ ആഗ്രഹമായി. പക്ഷേ, ഹിന്ദുകുട്ടികളെ അതിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുമോ എന്ന ഭയം കാരണം ആഗ്രഹം ആരോടും പറയാതെ മനസ്സിൽ തന്നെ ഭദ്രമായി പൂട്ടിവെച്ചു. ഒരിക്കൽ കുട്ടുകാരി നീ പള്ളിയിൽ പോരുന്നോടി? എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ. എന്റെ സന്തോഷത്തിന് അതിരില്ലായിരുന്നു. ഒട്ടും വൈകാതെ അവളോടൊപ്പം പള്ളിയിലെത്തി. എന്റെ സങ്കല്പത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കൊട്ടിനും പാട്ടിനും മണിയടിക്കുമൊക്കെ പകരം അവലത്തിലെ പ്രാർത്ഥനാരീതികളിൽ നിന്നെല്ലാം വിഭിന്നമായി ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷം. പള്ളിയിലെ രണ്ടാമത്തെ ബഞ്ചിൽ തന്നെ കണ്ണടച്ചു പ്രാർത്ഥനനിർഭരമായ മനസ്സോടെ ഞാനിരുന്നു. അപ്പോൾ എന്നിൽ നിറഞ്ഞുവന്ന ശാന്തിയും സമാധാനവും എങ്ങനെ പറഞ്ഞറിയിക്കാനാകുമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ഭാരങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ മനസ്സ്

പാറിനടക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അതോടെ പള്ളിയിൽ പോക്ക് പതിവാക്കി. പൊട്ട് തൊടുന്നതും മറ്റുമൊക്കെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചു. ക്രിസ്ത്യൻ കുട്ടുകാരുടെ നടപ്പും വേഷവുമൊക്കെ അനുകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരിക്കൽ ക്രിസ്ത്യൻ കുട്ടുകാരി എന്നീക്കൊരു പ്രാർത്ഥന എഴുതിത്തന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥന ഏകാഗ്രതയോടെ മെഴുകുതിരി കത്തിച്ച് ദിവസവും അമ്പത് തവണ ചെല്ലിയാൽ മനസ്സിലുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളൊക്കെ സഫലീകരിക്കുമെന്നും അവൾ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. യേശുവിന്റെ ഒരു ചിത്രം അവളിൽ നിന്നും ഞാൻ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. മെഴുകുതിരി കത്തിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അമ്മ വഴക്കുപറയുമോയെന്ന് പേടിച്ച് കറങ്ങുകയും സമയം-മെഴുകുതിരി കത്തിക്കുന്ന സമയം- നോക്കി അതിന്റെ മുമ്പിലിരുന്ന് ഈ പ്രാർത്ഥന ഞാൻ ഉരുവിട്ട് തുടങ്ങി. കുഞ്ഞുമനസ്സായിരുന്നതിനാൽ ആഗ്രഹങ്ങളും കുറവായിരുന്നു. പരീക്ഷക്ക് ഫുൾ മാർക്ക് കിട്ടേണമേ, അച്ഛൻ വരുമ്പോൾ കൈയിൽ മിഠായി കാണണമേ, പേനയും ചിത്രപുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാകണമേ! തുടങ്ങി കുഞ്ഞു കുഞ്ഞു മോഹങ്ങൾ... എന്നിട്ടും യേശുവെന്നെ പലപ്പോഴും പറ്റിച്ചുകളയും; പേനക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ പെൻസിലും, പെൻസിലിന് പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ മിഠായിപ്പൊതിയുമൊക്കെയായി കുഞ്ഞായിരുന്നതിനാൽ യേശു എന്നെ കളിപ്പിക്കുന്നതാവാം എന്നായിരുന്നു അന്നെന്റെ ധാരണ. അല്ലാതെ പ്രാർത്ഥനയിൽ അവിശ്വസിക്കാൻ എന്റെ കുഞ്ഞു മനസ്സിനായില്ല.

നാളുകൾ വീണ്ടും കടന്നുപോയി. മതംമാറ്റചിന്തകളൊക്കെ വിട്ട് പഠനത്തിൽ മാത്രമായി എന്റെ ശ്രദ്ധ; അതുവിട്ട് പിന്നീട് നൃത്തത്തിലേക്കായി. ഡാൻസു ക്ലാസിനു പതിവായി പോയി തുടങ്ങി. അതോടെ മറ്റൊരു ചിന്തകളും വെടിഞ്ഞ് വീണ്ടും ഞാനായി സ്വന്തം സമൂഹത്തിലേക്ക് തന്നെ തിരിച്ചെത്തി. അമ്പലങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനയും പൊങ്കാലഇടലും താലപ്പൊലിയെടുക്കലും നൃത്തവുമൊക്കെയായി. പൊട്ടുകുത്തുന്നതും, ചന്ദനം തൊടുന്നതും മുല്ലപ്പൂ ചൂടുന്നതും ഒക്കെയായി വീണ്ടും എന്റെ സൗന്ദര്യ സങ്കല്പങ്ങൾ. ഇങ്ങനെ യൊരു തിരിച്ചുനടത്തത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണങ്ങളെ കുറിച്ച് അന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇന്നെന്നിരിക്കുമ്പോഴും, ഭൗതികതാൽപര്യങ്ങളും അതിനനുസരിച്ച സൗന്ദര്യസങ്കല്പങ്ങളുമൊക്കെ യാവാം വീണ്ടും ആ പ്രായത്തിൽ എന്നെ ഹിന്ദുത്വത്തിലേക്ക് തന്നെ തിരിച്ചുനട

ത്തിച്ചതെന്ന്. ഹിന്ദുപെൺകൊടിയായി ജനിച്ചതിൽ ഞാൻ പരദൈവങ്ങളോട് നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹിന്ദുവായിരുന്നില്ലായെങ്കിൽ ഇതുപോലെ ഒരുങ്ങിക്കെട്ടി നടക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോയേനെ എന്നായിരുന്നു മനസ്സ് അതിന് കണ്ടെത്തിയ ന്യായം. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യവും സന്തോഷവും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി നടക്കുന്നതിലാണെന്നായിരുന്നു അന്നെന്റെ അഭിപ്രായം. അതിന് എല്ലാവിധ പിന്തുണയും യഥേഷ്ടം ലഭിക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തിൽ തന്നെ ജനിച്ചത് ഏറ്റവും വലിയ സൗഭാഗ്യമായി ഞാൻ കണ്ടു.

പിന്നെ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് പതിയെ പതിയെ കടന്നുവന്നത് സംഗീതമായിരുന്നു. പക്ഷേ, പാടാനുള്ള കഴിവില്ലാത്തത് അന്ന് എന്നെ ഒട്ടാനുമല്ല സങ്കടപ്പെടുത്തിയത്. എങ്കിലും പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കാനും എഴുതിസൂക്ഷിക്കാനും തുടങ്ങി. പത്താം ക്ലാസിലെത്തിയതോടെ പഠിക്കാൻ ശ്രദ്ധ കൈവരണമെങ്കിൽ അകമ്പടിക്ക് പാട്ടും കൂടെവേണമെന്നായി അവസ്ഥ. ആദ്യമൊക്കെ ഈ രീതിയെ അമ്മ എതിർക്കുകയും വഴക്കുപറയുകയും ചെയ്തെങ്കിലും, ഈ പഠനരീതികൊണ്ട് മാർക്കിനൊരു കുറവും വരുന്നില്ലെന്നും, പഠനത്തിന് ഊർജ്ജസ്വലത കൈവരികയാണുണ്ടായതെന്നും കണ്ടതോടെ ശകാരം നിർത്തി.

പത്താം തരത്തിൽ പൊതുപരീക്ഷയടുത്ത നാളിൽ ഒരു ദിവസം ഞാൻ ഒത്തിരി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന, എന്നെ ഒത്തിരി, ഒത്തിരി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന എന്റെ ഫിസിക്സ് ടീച്ചറോട് ഞാൻ കാലിൽ തൊട്ടൊന്നു വണങ്ങട്ടേ എന്ന് അനുവാദം ചോദിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്ന അവർ എന്നെ തടയുക മാത്രമല്ല ദൈവത്തിനു മുമ്പിലല്ലാതെ മറ്റാരുടെ മുമ്പിലും വണങ്ങരുതെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വാക്കുകൾ അവരോടുള്ള എന്റെ ബഹുമാനം കൂട്ടിയെങ്കിലും അതിലെ വിശാലമായ അർത്ഥവ്യാപിതികളിലേക്കൊന്നും അന്നെന്റെ മനസ്സ് ചെന്നെത്തിയില്ല. എങ്കിലും അതൊക്കെ പിൻക്കാലത്തെ എന്റെ ഈ മാറ്റത്തിന് വഴിമരുന്നായിട്ടില്ലെന്നു പറയാനും വയ്യ!

പത്താം ക്ലാസ് പൊതുപരീക്ഷ കഴിഞ്ഞുള്ള അവധിവേളയിലാണ് ഞാൻ അനുജത്തി വിദ്യയുമായി കൂടുതൽ അടുക്കുന്നത്. അതുവരെ നിലനിന്നിരുന്ന ജേഷ്ഠത്തി അനുജത്തി ബന്ധം മാറിത്തങ്ങൾ ഉറ്റ ചങ്ങാതിമാരായി. ഞാൻ അവ

പത്താം തരത്തിൽ പൊതുപരീക്ഷയടുത്ത നാളിൽ ഒരു ദിവസം
ഞാൻ ഒത്തിരി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന, എന്നെ ഒത്തിരി, ഒത്തിരി
സ്നേഹിച്ചിരുന്ന എന്റെ ഫിസിക്സ് ടീച്ചറോട് ഞാൻ കാലിൽ
തൊട്ടൊന്നു വണങ്ങട്ടേ എന്ന് അനുവാദം ചോദിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാ
നിയായിരുന്ന അവർ എന്നെ തടയുക മാത്രമല്ല ദൈവത്തിനു
മുമ്പിലല്ലാതെ മറ്റാരുടെ മുമ്പിലും വണങ്ങരുതെന്ന്
ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

ളിൽ നിന്നോ അവൾ എന്നിൽ നിന്നോ ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാത്ത വിധം അടുപ്പം. എല്ലാകാര്യങ്ങളും ഞങ്ങൾ പരസ്പരം തുറന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും റിസൾട്ടിനുള്ള നീണ്ട കാത്തിരുപ്പ് എന്നെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥമാക്കുകയും ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. മനുശാന്തി തേടി ഞാൻ സ്ഥിരമായി അമ്പലങ്ങളിൽ പോയി ഉള്ളുതുറന്നു പ്രാർഥിച്ചു. നേർച്ചകളും പൊങ്കാലകളും നേർന്നു. നല്ല മാർക്കോടെ വിജയിച്ചു എന്നറിഞ്ഞതോടെ അമ്പലത്തിലും പ്രതിഷ്ഠയിലുമൊക്കെയുള്ള വിശ്വാസം ഒന്നുകൂടി ദൃഢമായി.

പതിനൊന്നാം ക്ലാസും പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസും വീണ്ടും എന്നെ പഴയ സംഗീതത്തിന്റേയും സിനിമയുടേയും ലോകത്തേക്ക് തന്നെ എത്തിച്ചു. സ്ത്രീസൗന്ദര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ളതാണെന്ന് അക്കാലങ്ങളിൽ ഞാൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിനാലാണ് സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നും ഞാൻ കരുതി. പുരുഷന്മാർക്ക് കിട്ടുന്ന എല്ലാ സ്വാതന്ത്ര്യവും എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും തങ്ങൾക്കും കിട്ടണമെന്നായിരുന്നു ചിന്ത. എല്ലാറ്റിലും ഒരു ഫെമിനിസ്റ്റ് ചായ്വ്. മനസ്സും വസ്ത്രങ്ങളും അതിനനുസരിച്ച് മാറി. എന്നാൽ വീട്ടുകാർ കർശന അച്ചടക്കമുള്ളവരായതിനാൽ ഒരു ലിമിറ്റ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ അധികം തെറ്റുകളിലേക്കൊന്നും വഴുതിവീഴാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇടക്ക് അച്ഛൻ രോഗശയ്യയിലായി. അതോടെ വീട്ടിലെ അന്തരീക്ഷം ആകെ മാറി. സന്തോഷത്തിനും ആഹ്ലാദത്തിനും പകരം ദുഃഖത്തിന്റേയും അസ്വസ്ഥതയുടേയും കാർമ്മേഘങ്ങൾ മുടാൻ ആരംഭിച്ചു. ആശ്വാസത്തിനായി വീണ്ടും അമ്പലങ്ങളും നേർച്ചവഴിപാടുകളും പ്രാർഥനകളുമായി. ദുഃഖം കുറയ്ക്കാൻ പ്രാർഥനയോടൊപ്പം ഇത്തവണ സംഗീതത്തേയും കൂട്ടു പിടിച്ചു.

അച്ഛന്റെ അസുഖം അതിന്റെ മുർദ്ധന്യദശയിലെത്തിയ നാളുകളിലൊന്നിൽ തന്നെയായിരുന്നു എന്റെ എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളജിലെ പ്രവേശനവും. അന്നൊക്കെ അച്ഛന് ഇടക്കിടെ ഓർമ്മ നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നു. അമ്മയെയും ഞങ്ങളേയും ഒന്നുംതന്നെ തിരിച്ചറിയാത്ത അവസ്ഥ. ആശുപത്രിയിലെത്തി ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം ചികിത്സ നൽകുന്നതോടെ നോർമലാകും; തിരിച്ച് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങും. കൂടിയാൽ രണ്ടാഴ്ച. അപ്പോഴേക്കും പഴയപടി ഓർമ്മ നശിക്കും. വീണ്ടും ഓർമ്മ തിരിച്ചു കിട്ടുമ്പോൾ അച്ഛൻ എന്നേയും വിദ്യയേയും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് പൊട്ടിക്കരയുമായിരുന്നു. ഓരോതവണയും കൈവിട്ടുപോയി എന്നു ഉറപ്പിച്ച അച്ഛന്റെ ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടുമ്പോഴുള്ള ഞങ്ങളുടെ സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിക്കാവതല്ല. ഈ ഒരു പശ്ചാത്തലമായതിനാൽ കോളജിൽ ആദ്യമെത്തിയ നാളിന്റെ പുതുമയോ, ഭയമോ ഒന്നു തന്റെ മനസ്സിനെ സ്പർശിച്ചതേയില്ല. കോളജിൽ ഇതര കുട്ടികളെല്ലാം പുതിയ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ലഹരിയും സന്തോഷവും നുകരുന്നവരായിരുന്നു. അവരോടൊക്കെ സഹകരിക്കുന്നു എന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. മനസ്സിൽ നിറയെ ദുഃഖവും വേവലാതിയും ഉൽകണ്ഠയും മാത്രമായിരുന്നു ആ നാളുകളിൽ.

ആയിടക്കാണ് ക്ലാസിലെ ഒന്നുരണ്ടു കുട്ടികളെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്, തലയൊക്കെ തുണികൊണ്ട് മറച്ച് ആകപ്പാടെ മുടിക്കെട്ടിയ രൂപങ്ങൾ. ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു ഇത്തരം വേഷത്തിലുള്ള പെൺകുട്ടികളെ ഞാൻ നേരിട്ട് കാണുന്നത്. കഥകളിലും സിനിമകളിലുമെല്ലാം കേട്ടിട്ടും കണ്ടിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും നേരിട്ട് ഇത്തരം രൂപം കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ശരിക്കും അന്ധാളിച്ച് പോയി. എന്റെ മനസ്സിൽ പിന്നെ അതേപ്പറ്റിയായി ആകുലത. എന്തൊരു

കഠിനമാണ് മുസ്ലിം സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതം! ആഗ്രഹിക്കുംവിധം വസ്ത്രം ധരിക്കുവാൻപോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല... ഈ ചൂടിൽ മുടിപ്പുതച്ച് നടക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട പാവങ്ങൾ! എനിക്കവരോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത സഹതാപം തോന്നി. അടിച്ചമർത്തലിന്റേയും അടിമത്തത്തിന്റേയും ആൾരൂപമായി അവർ എന്റെ മനസ്സിൽ അസ്വസ്ഥത സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. മറ്റു ചില മുസ്ലിം കുട്ടികൾ തലമറക്കുവാനുള്ള തട്ടം കഴുത്തുവഴി ഇട്ടിരിക്കുന്നതും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ചൂടു കാരണമാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെന്ന മറുപടിയും കിട്ടി. മുസ്ലിംസ്ത്രീയെ ഈ വിഷയത്തിൽ നിന്നും എങ്ങനെ കരകയറ്റാം എന്നായിരുന്നു പിന്നെ ചിന്ത. പലപ്പോഴും വീട്ടിൽ ഞാൻ ഇതേപ്പറ്റി അനിയത്തിയോടും അമ്മയോടും സംസാരിച്ചു. അമ്മ ഞാൻ പറഞ്ഞത് നൂറുശതമാനം ശരിവെച്ചെങ്കിലും മറ്റൊരാളുടെ ആചാരത്തെ ഇങ്ങനെ കളിയാക്കരുതെന്ന് അനുശാസിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു ആചാരവും ഇങ്ങനെ അന്ധമായി വിഡ്ഢികളെപ്പോലെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കാര്യമില്ലെന്ന ഉറച്ച അഭിപ്രായമായിരുന്നു എനിക്ക്.

സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യം അപ്പാടെ നിഷേധിക്കുന്ന ഇത്തരം മുസ്ലിം അനുശാസനകളോടുള്ള എന്റെ എതിർപ്പ് കോളജിലാരുടെ പക്ഷേ ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇതിനിടെ തട്ടമിടാതെ ഞങ്ങളെപ്പോലെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മുസ്ലിം കുട്ടി ക്ലാസിൽ വെച്ച് തലയിൽകൂടി തുണിയിട്ട്, ഞങ്ങളോട് “എങ്ങനെയുണ്ട്” ഞാനിപ്പോൾ എന്നു ചോദിച്ചു. അതുവരെ മനസ്സിൽ ഒതുക്കിവെച്ചിരുന്ന എന്റെ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കിട്ടിയ അവസരം ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചു. “നിന്റെ സൗന്ദര്യം മുഴുവനായി പോയി എന്നു തുടങ്ങി ഒരുപാട് ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞ് അവളെ തട്ടമിടുന്നതിൽ നിന്നും ഞാൻ പിന്തിരിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് ഒരു പെൺകുട്ടിയും ഇങ്ങനെ മുടിപ്പുതക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നും അവർ മുടിപ്പുതക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് വീട്ടുകാരുടെ നിർബന്ധംകൊണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ഞാൻ മനസ്സിൽ കോറിയിടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഇസ്ലാമിനെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ ആദ്യത്തെ ഇംപ്രഷൻ എല്ലാം നെഗറ്റീവ് ആയിരുന്നു. സ്ത്രീകളെ ചങ്ങലക്കിട്ടു തളക്കുന്ന ഇത്തരം മതങ്ങൾ നാട്ടിലുള്ളിടത്തോളം കാലം ഫെമിനിസവും നിലനിൽക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് എന്നെത്തന്നെ ഞാൻ ഒന്നുകൂടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തു

കയും ചെയ്തു. പുരുഷനാവാമെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് സ്ത്രീയായിക്കൂടാ? ഇസ്രായേലാമെന്നുകൊണ്ട് സ്ത്രീയെ പുരുഷനേക്കാൾ താഴ്ന്നവളായി കാണുന്നു, അവളുടെ മേൽ അധമത്വം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു? ഈ ഭൂമിയിൽ ഭർത്താവിനേക്കാൾ ഭാര്യക്കും, അച്ഛനേക്കാൾ അമ്മക്കുമാണ് കൂടുതൽ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്. ഈ കർത്തവ്യങ്ങളെല്ലാം കണിശമായും പൂർണ്ണമായും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ചെയ്യേണ്ട സ്ത്രീയെ എന്തേ മതം ഇങ്ങനെ ടാർജ്ജ് ചെയ്യുന്നു. പുരുഷനുള്ള മല്ലാത്തത്ര ഉയരത്തിലും ഉന്നതിയിലുമല്ലെ സ്ത്രീയുടെ സ്ഥാനം. എന്നിട്ടും മതം എന്തേ സ്ത്രീയോടു ഇങ്ങനെ വിവേചനം കാണിക്കുന്നു? ഇത്തരം ഒരുപാട് തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഇസ്ലാമിനെ കുറിച്ച് എന്നിവിടെ നിറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ എന്റെ ക്ലാസിലെ നിതിൻ എന്ന വിദ്യാർത്ഥിയുമായി ഒരിക്കൽ ഫോണിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ഇസ്ലാമിലെ സ്ത്രീയുടെ വസ്ത്രധാരണത്തെപ്പറ്റി അൽപ്പം പരിഹാസരൂപേണെ ഞാൻ ചോദിച്ചു “നിന്റെ മതത്തിൽ സ്ത്രീകൾ മുഖം ഒഴികെ ദേഹം മുഴുവൻ മൂടിപ്പുതക്കണമെന്നല്ലേ?” എന്റെ ഈ ചുരുക്കം കലർന്ന ചോദ്യത്തിന് “അതെ മുഖവും മുൻകൈയും ഒഴികെ ബാക്കിയുള്ളവയെല്ലാം മറക്കണം, എന്നാൽ പുറമെ കാണുന്ന മുഖവും മുൻകൈയും കണ്ടിട്ട് ഒരു പുരുഷൻ കൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൾ അതും മറക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥയാണ്.”⁽²⁾ അഭിമാനത്തോടുകൂടിയുള്ള അവന്റെ ഉത്തരം കേട്ട് ഞാൻ അമ്പരന്നു വാ പൊളിച്ചുപോയി! എന്റെ ഇതേ കാഴ്ചപ്പാടായിരിക്കും ഇക്കാര്യത്തിൽ അവനും എന്നു കരുതിയ എനിക്കുതെറ്റി. ഈ ഉത്തരം എന്റെ മനസ്സിൽ ചോദ്യങ്ങളുടെ പെരുമ്പറ കൊട്ടാൻ ആരംഭിച്ചു. സ്ത്രീക്ക് ഇത്തരം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ പുത്തൻ തലമുറയിൽപ്പെട്ട ഒരു കോളജ് വിദ്യാർത്ഥിക്ക് എങ്ങനെ ന്യായീകരിക്കാൻ തോന്നി? ഇത്തരം അറുപിന്തിരിപ്പൻ ആശയം; അതും അന്യമതസ്ഥയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയോട്, അഭിമാനത്തോടെ പറയാൻ എങ്ങനെ തോന്നി? ഈ പ്രായത്തിൽ ആൺകുട്ടികൾ ഫാഷനബ്ബ് പെണ്ണുങ്ങളോട് അമിതമായ താൽപര്യവും ആകർഷണവും പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെ മുടിപ്പുതച്ച സ്ത്രീസമൂഹത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ കഴിയും? ഇത്തരം മറുചോദ്യങ്ങളൊന്നും അന്ന് അവനോട് ചോ

ദിക്കാൻ ധൈര്യം വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഫോൺ വെച്ച നിമിഷം തൊട്ട് ഞാൻ ആകെ ചിന്താകുഴപ്പത്തിലായിരുന്നു. താൻ കാണുന്നതുപോലെതല്ല എല്ലാവരും വിഷയത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നത് എന്നെനിക്ക് അതോടെ ബോധ്യമായി. അതോടെ അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ചിന്തിച്ച്, അവരതിനെ എങ്ങനെയായിരിക്കാം ന്യായീകരിക്കുക എന്നാലോചിച്ചു ഈ വിഷയത്തിലെ മോറൽ സൈഡിലേക്ക് ചെറുതായി ഒന്നു എത്തിനോക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ സ്ത്രീ തന്റെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ അൽപ്പമെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും പക്ഷേ ഇത്രത്തോളം വേണ്ട എന്നായി. പെണ്ണിന്റെ കൈ ഒന്നു കണ്ടുപോയാൽ എന്തോന്ന് സംഭവിക്കാനാ? ഉഷ്ണക്കാലത്ത് തലമറക്കുന്നത് ചൂടും അസ്വസ്ഥതയും സൃഷ്ടിക്കില്ലേ? ഇന്നത്തെ ചുറ്റുപാടിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥകളായ-ജോലിക്കാരായ സ്ത്രീകൾക്കൊക്കെ ഇത് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കില്ലേ? ഇത്തരം ചിന്തകൾക്കൊടുവിൽ സ്ത്രീ തന്റെ ശരീരം മറക്കേണ്ടതു തന്നെ എന്നാൽ ഇത്രയധികം മറയ്ക്കാനും വേണ്ട എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തി. ഇത്തരം വസ്ത്രധാരണകൾ ഇന്നത്തെ കാലത്ത് പ്രാക്ടിക്കൽ അല്ലെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയവുമെനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും എന്റെ മതം ഇത്തരം ശല്യങ്ങളൊന്നും അടിച്ചേൽപ്പിച്ചില്ലല്ലോ എന്ന സന്തോഷവും എന്നിലുണ്ടായി.

ആയിടെയാണ് അടുത്ത ക്ലാസിലെ ഒരു സുഹൃത്തിനെ പരിചയപ്പെടുന്നത്. സംസാരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ അവൻ ഒന്നു രണ്ട് ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ കേൾപ്പിക്കുകയും അവയുടെ അർത്ഥം പറഞ്ഞുതരികയും ചെയ്തു. “സൃഷ്ടിച്ചവനായ നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ നാമത്തിൽ വായിക്കുക, മനുഷ്യനെ അവൻ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടി

ച്ചിരിക്കുന്നു. നീ വായിക്കുക നിന്റെ രക്ഷിതാവ് പേനകൊണ്ട് പഠിപ്പിച്ചവനായ ഏറ്റവും വലിയ ഔദാര്യവാനായിരുന്നു.”⁽³⁾ ഈ ഖുർആനികസൂക്തം ഓതിക്കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ അതിമനോഹരം ഹൃദ്യം! എന്നെ നിക്കു തോന്നി. മടികൂടാതെ ഞാനവനോട് അത് തുറന്നു പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാലും അതിനപ്പുറമുള്ള പ്രാധാന്യമൊന്നും കൽപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നീട് അവനുമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ ആ സൂക്തം ഒന്നുകൂടി ചൊല്ലാനും, അർത്ഥം വീണ്ടും വിശദീകരിക്കാനും പറഞ്ഞു. അതിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി എന്റെ മനസ്സിനെ ഉണർത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. രാമായണമോ, മഹാഭാരതമോ മറ്റു ഹിന്ദുവേദഗ്രന്ഥങ്ങളോ നന്നായി പഠിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളുപയോഗിച്ച് അവനെ അങ്ങോട്ടും കാര്യങ്ങൾ ഇതുപോലെ പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുമായിരുന്നുവല്ലോ എന്നായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ എന്റെ ചിന്ത. എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സ് ആർദ്രമാവുന്നതും, കണ്ണുകൾ നിറയുന്നതും ഞാനറിഞ്ഞു. പിന്നീട് സന്ദർഭം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ സംസാരവിഷയം ഖുർആനായി. മതം എന്നത് പരസ്പര സ്പർദ്ധക്കും കലഹത്തിനും കാരണമാണെന്ന എന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് ഒരിക്കൽ അവൻ നൽകിയ മറുപടി എന്നെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. മതത്തെക്കുറിച്ച് എന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് നൂറുശതമാനം ശരിവെക്കാനായിരുന്നു അനുജത്തിയടക്കം എന്റെ കുട്ടുകാരല്ലാം. അതിനാൽതന്നെ മതം പരസ്പരം കലഹിക്കാനുള്ളതാണെന്ന് എന്റെ മനസ്സ് സംശയലേശമന്യേ ഉറപ്പിച്ചുവന്നതാണ്. എന്നാൽ മതം സ്നേഹിക്കാനും സഹായിക്കാനും മനുഷ്യർക്ക് നേരായ മാർഗം തുറന്നുകൊടുക്കാനുമുള്ള ഏകമാർഗമാണെന്ന കാര്യം എന്റെ സുഹൃത്ത് കാര്യകാരണസഹിതം വിവരിച്ചുതന്നപ്പോൾ

ആയിടക്കാണ് ക്ലാസിലെ ഒന്നു രണ്ടു കുട്ടികളെ ഞാൻ
ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്, തലയൊക്കെ തുണികൊണ്ട് മറച്ച് ആകപ്പാടെ
മുടിക്കെട്ടിയ രൂപങ്ങൾ. കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ശരിക്കും
അസ്ഥാളിച്ച് പോയി. എന്റെ മനസ്സിൽ പിന്നെ അതേപ്പറ്റിയായി
ആകുലത. എന്തൊരു കഠിനമാണ് മുസ്ലിം സ്ത്രീകളുടെ
ജീവിതം! ആഗ്രഹിക്കുംവിധം വസ്ത്രം ധരിക്കുവാൻപോലും
സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല... ഈ ചൂടിൽ മുടിപ്പുതച്ച് നടക്കാൻ
വിധിക്കപ്പെട്ട പാവങ്ങൾ!

സിദ്ധികളുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാനായി ഞാൻ സ്വയം കണ്ടെത്തിയ മാർഗങ്ങൾ നിരവധിയായിരുന്നു. ശബരിമലയിൽ തെളിയുന്ന മകരജ്യോതി, ഇന്ത്യക്കും ശ്രീലങ്കക്കും ഇടയിൽ പുരാണങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പാലം കണ്ടെത്തിയെന്ന ടെലിവിഷൻ വാർത്ത, അമ്മയുടെ നാട്ടിൽ ഉൽസവത്തിനു വ്രതമെടുത്ത ശേഷം ചാട്ടവാറുകൊണ്ട് ദേഹത്തടിച്ചു ആടുന്ന വെളിച്ചപ്പാടുകൾ...

എന്റെ മനസ്സ് അത് പൂർണ്ണമായും തൃപ്തികരമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു. മതം പരസ്പരം പോരടിക്കാനുള്ള തല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യനെ സംസ്കരിക്കാനും അതുവഴി ഈ ലോകത്തെ ശാന്തി-സമാധാനത്തിന്റെ ഗേഹത്തിലെത്തിക്കാനുള്ളതാണെന്നും എനിക്കു പതുക്കെ പതുക്കെ ബോധ്യപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അതോടെ അവൻ മനസ്സിലാക്കിയ അവന്റെ മതത്തെ കുറിച്ച് അറിയാനും പഠിക്കാനും എന്നിൽ താൽപര്യം ജനിച്ചു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ അറിയാനും പഠിക്കാനും എന്റെ മനസ്സ് കടിഞ്ഞാണില്ലാതെ തിടുകൊട്ടി തുടങ്ങി.

ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവനെ നേർമാർഗത്തിലാക്കാൻ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രവാചകന്മാരെയും നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ശരി-തെറ്റ് ഏതെന്ന് കൃത്യമായി പ്രവാചകന്മാർ മനുഷ്യർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ജീവിച്ച് മാതൃക കാട്ടുകയും ചെയ്തു. ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ഇതേ രീതിയിൽ നമുക്ക് സമീപിക്കാം. ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളെ രണ്ടായിതിരിക്കാം ശ്രുതിയും സ്മൃതിയും. ശ്രുതികൾ ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്ത് സ്വാർഥരായ മനുഷ്യർ അവയിൽ കൈകടത്തലുകൾ നടത്തി വികൃതമാക്കി. ബൈബിൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ്. 1400 വർഷം മുമ്പിറങ്ങിയ ഖുർആൻ മാത്രമേ ദൈവം ഇറക്കിയ അതേ രൂപത്തിൽ കൈകടത്തലുകൾ ഇല്ലാതെ മാറ്റത്തിരുത്തലുകൾ കൂടാതെ അവശേഷിപ്പുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ പറഞ്ഞതിനോട് എന്റെ മനസ്സ് പൂർണ്ണമായും യോജിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. 1400 വർഷം മുമ്പിറങ്ങിയിട്ടും ഖുർആനിൽ തിരുത്തലുകൾ ഇല്ലെന്ന് പറഞ്ഞത് അവിശ്വസിക്കാൻ തോന്നി. അവൻ തന്റെ മതത്തെ പൊക്കിപ്പറയുകയും മറ്റുള്ളവയെ

താഴ്ത്തുകയുമാണെന്നാണ് അപ്പോഴെന്റെ മനസ്സ് എന്നോടു മന്ത്രിച്ചത്. എങ്കിലും സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം മതവിഷയസംവാദങ്ങളിലേർപ്പെടുക പതിവായി.

ഇതിനിടക്ക് റമളാൻ വന്നു. ക്ലാസിഖെ ഒട്ടുമിക്ക മുസ്ലിം കുട്ടികളും നോമ്പിലായിരുന്നു. മതപണ്ഡിതർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ചിലർ പറയുന്നകാര്യങ്ങൾ അൽപംപോലും ചിന്തിക്കാതെ കണ്ണുമടച്ച് ഫോളോ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമായാണ് ഞാൻ നോമ്പിനെ കണ്ടത്. ഈ മോഡേൺയുഗത്തിലും ദിവസം മുഴുവൻ പട്ടിണിയിലിരുന്ന് പ്രാർഥിക്കുന്ന മനുഷ്യരെയോർത്ത് സഹതപിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചും എന്റെ കുട്ടുകാരികളുടെ കഷ്ടപ്പാടോർത്ത്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ആർത്തവസമയം സ്ത്രീക്ക് നോമ്പ് എടുത്തുകൂട എന്നു കൂടി കേട്ടപ്പോൾ അത് അവളോട് കാണിക്കുന്ന അനിതിയായി എന്റെ ഫെമിനിസ്റ്റ് മനസ്സിന് തോന്നുകയും ചെയ്തു. പുണ്യകരമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന കാര്യം അശുദ്ധിയുടെ പേരുപറഞ്ഞ് നിഷേധിക്കുന്നത് സ്ത്രീയെ അടിച്ചമർത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ സൂചനയല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്?

അച്ഛന്റെ മരണം എന്നെ ആകെ തളർത്തി. എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ തകർന്നത് വിദ്യയും അമ്മയുമായിരുന്നു. അവരെ ജീവിതത്തിലേക്ക് മടക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ ഞാനല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല എന്ന ഭാരിച്ച ചിന്ത എന്നെ ഒന്നുകൂടി പതംവരുത്തി. വിഷമതകളെല്ലാം മനസ്സിൽ കടിച്ചമർത്തി പതറാതെ പിടിച്ചുനിന്നു. അച്ഛന്റെ സഞ്ചയനദിവസം ബന്ധുക്കൾ ഒന്നാഴിയായതെ വീട്ടിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനിടക്ക് ആരോ ചിലർ സൂചിപ്പിച്ചഭാർമയിൽ അച്ഛന്റെ സഹോദരപുത്രൻ മനുവിനോട് ഞാൻ തിരക്കി 'എന്താ ഈയിടെ നീ അമ്പലത്തിൽ പോകെല്ലാം നിറുത്തി എന്നു കേട്ടല്ലോ?' പ്ര

ത്യേകിച്ച് ഉത്തരമൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചല്ല ഞാനങ്ങനെ ചോദിച്ചത്. എന്നാൽ എന്റെ ചോദ്യത്തിന് വളരെ ഗൗരവത്തിലായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി. എടീ! നീ ചിന്തിച്ചു നോക്കിയിട്ടുണ്ടോ നമ്മുടെ മതത്തിൽ മുഴുവനും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇസ്ലാമിലും, ക്രിസ്ത്യാനിറ്റിയിലും ഇങ്ങനെയല്ല. ക്രിസ്ത്യാനിറ്റിയിൽ കുറേയേറെ നല്ല കാര്യങ്ങളുണ്ട്, എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനായി വന്ന യേശുവിനെ അവർ ദൈവമായി കാണുന്നു, ആരാധിക്കുന്നു. അതുപക്ഷേ യുക്തിക്കു നിരക്കുന്നവയല്ലതന്നെ. എന്നാൽ ഇസ്ലാമിനെ കുറിച്ചു പഠിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതാണ് കൂടുതൽ ശരിയും കൃത്യതയും പുലർത്തുന്നതായി മനസ്സിലാവുന്നത്. നമ്മൾ പുജിക്കുന്ന വിഗ്രഹങ്ങൾക്കും മറ്റും സത്യത്തിൽ എന്തു കഴിവാണുള്ളത്? നമ്മൾ തന്നെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ രൂപങ്ങൾ എന്നല്ലാതെ. തുടർന്ന് ഇബ്രാഹിം പ്രവാചകൻ ചെറിയ വിഗ്രഹങ്ങളെയെല്ലാം ഉടച്ചിട്ടും വലിയ വിഗ്രഹത്തോട് ചോദിക്കാൻ പറഞ്ഞ കഥകളുമെല്ലാം അവൻ പറഞ്ഞു തന്നു. അവന്റെ ഓരോ വാക്കും എന്റെ മനസ്സിനെ മമിക്കുന്നതായിരുന്നു. ചിന്തിക്കുംതോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽ മനസ്സ് പ്രക്ഷുബ്ധമാവുന്നതും ഇളകിമറിയുന്നതും ഞാനറിഞ്ഞു. വിഗ്രഹങ്ങളോട് പ്രാർഥിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലായെന്നു മനു പറഞ്ഞത് ഓർത്തപ്പോൾ എന്റെ ചിന്ത പലവഴിക്കായി. ഒട്ടു വളരെ കാര്യങ്ങളിൽ എനിക്ക് അമ്പലത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠകൾ അൽഭുതസിദ്ധി കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതെല്ലാം സംഭവിച്ചത് പിന്നെങ്ങനെ? എന്നാലും മനുഷ്യർതന്നെ കല്ലിൽകൊത്തിവച്ചവക്ക് കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി ആവശ്യങ്ങൾ നിവർത്തിച്ചു തരാൻ കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? സംശയങ്ങളുടെ പട തന്നെ മനസ്സിൽ മാർച്ചുചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

സിദ്ധികളുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാനായി ഞാൻ സ്വയം കണ്ടെത്തിയ മാർഗങ്ങൾ നിരവധിയായിരുന്നു. ശബരിമലയിൽ തെളിയുന്ന മകരജ്യോതി, ഇന്ത്യക്കും ശ്രീലങ്കക്കും ഇടയിൽ പുരാണങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പാലം കണ്ടെത്തിയെന്ന ടെലിവിഷൻ വാർത്ത, അമ്മയുടെ നാട്ടിൽ ഉൽസവത്തിനു വ്രതമെടുത്ത ശേഷം ചാട്ടവാറുകൊണ്ട് ദേഹത്തടിച്ചു ആടുന്ന വെളിച്ചപ്പാടുകൾ... ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടല്ലേ അവരുടെ ദേഹത്ത് മുറിവു പറ്റാത്തത്? ഇവയെല്ലാം പിന്നെ എന്തായിരുന്നു.

ലോകത്ത് എത്രയോ വിഗ്രഹാരാധകരുണ്ട്, ബുദ്ധിജീവികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ തുടങ്ങി വലിയ വലിയ മഹാത്മാർ... ഇത്രയും പേർക്ക് ഒരുമിച്ച് വിഡ്ഢിത്തം പറ്റുമോ? മനുമാത്രം ഒരു സമർത്ഥനോ, ഒപ്പം തന്നെ സംശയവും. ഹിന്ദുവിനെക്കാൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ദൈവസാമീപ്യം അനുഭവിച്ചിരുന്നവരല്ലേ, അവർക്കെങ്ങനെ തെറ്റാം? സംശയങ്ങൾ കൂടി കൂടി എന്നെ ഒന്നാകെ മുടി. മനുവിന്റെ വാക്കുകൾ ചോദ്യങ്ങൾ എന്നെ വേട്ടയാടുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഈ സംഭവത്തിനു ശേഷം ഇസ്‌ലാമിനെ പറ്റിയും ഇതര മതങ്ങളെപ്പറ്റിയും കൂടുതൽ അറിയുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ട് ഏറെയൊന്നും ബുദ്ധിമുട്ടാതെ തന്നെ വളരെ കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ട് വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിനെ കുറിച്ചും ഇതരമതങ്ങളെ കുറിച്ചും പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

അടുത്തതായി എനിക്കറിയേണ്ടത് മരണശേഷം എന്ത് എന്നതായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാമിന്റെ പുനർജന്മത്തെ കുറിച്ച് കാഴ്ചപ്പാട് എന്തെന്ന് വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കവസരം കിട്ടി. മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആരുടെ നന്മയുടെ തുലാസ് ഭാരമേറിയിരിക്കുന്നുവോ, അവർ സ്വർഗത്തിലേക്കും അല്ലാത്തവർ നരകത്തിലേക്കും അതാണ് ശാശ്വതമായ ജീവിതം. ഇത് സത്യമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചുപോയി. കാരണം എന്റെ ചുറ്റും നിത്യേനയെന്നോണം എന്തെല്ലാം അക്രമങ്ങളും അനീതിയുമാണ് നടമാടുന്നത്. ആരേയും കൂസാതെ അക്രമം നടത്തുന്നവർ ഒരു പോറൽപോലും ഏൽക്കാതെ മാനുഷമായി നടക്കുന്നു. പണക്കാർ-പണിക്കാർ, താഴ്ന്നജാതി-ഉയർന്നജാതി ഇതിനൊന്നും ഒരു പരിഹാരവും എന്റെ ചിന്തയിൽ വരുന്നില്ല. എന്നാൽ മരണശേഷം അണുമണിത്തൂക്കം തെറ്റാതെ, അനീതി ലവലേശമില്ലാതെ നന്മയും തിന്മയും വേർതിരിച്ച് ശിക്ഷയും രക്ഷയും നൽകുന്ന നീതിന്യായകോടതി! ഇതെന്റെ മനസ്സിന് നന്നായി ബോധിച്ചു. ഇതേക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോഴെല്ലാം നിറകണ്ണോടെ ഞാനെന്റെ അച്ഛനെ ഓർക്കും. നന്മനിറഞ്ഞ മനസ്സിന്റെ ഉടമ. ഞങ്ങൾക്ക് നന്മയും സ്നേഹവും ആവോളം ചൊരിഞ്ഞുതന്നിരുന്ന അച്ഛൻ. അച്ഛനെ കുറിച്ചു ചോർത്തപ്പോൾ ഉൾക്കിടിലവും ഉൽകണ്ഠയും ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. ദൈവം ഒരിക്കലും പൊറുത്തുകൊടുക്കാത്ത

പാപം-ശിർക്ക്-അഥവാ ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർക്കൽ, ശാശ്വതമായ നരകവാസം. വിഗ്രഹാരാധനയും ബഹുദൈവാരാധനയും ദൈവം പൊറുക്കില്ലെങ്കിൽ അച്ഛന്റെ സ്ഥിതി എന്താവും. ഈ ചിന്ത എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു നീറ്റലായി ഒരുപാടു കാലം നിലനിന്നു; പ്രവാചകൻയുടെ ഒരു ഹദീഥ് സൂഹ്യത്ത് കാണിച്ചുതന്നതു വരെ. അത് ഇതാണ്. പ്രവാചകനോട് ചോദിക്കുകയുണ്ടായി “എന്റെ പിതാവ് എവിടെയാണ്?” പ്രവാചകൻ മറുപടി നൽകി “നരകത്തിൽ” ഇതുകേട്ട് അയാൾ വ്യസനത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. അപ്പോൾ പ്രവാചകൻ അയാളെ തിരിച്ചുവിളിച്ചു എന്നിട്ട് ഇത്രക്കൂടി പറഞ്ഞു “എന്റേയും നിന്റേയും പിതാക്കന്മാർ നരകത്തിലാണ്.”⁽⁴⁾ അന്ന് അച്ഛനെയോർത്ത് ഒരുപാട് കരഞ്ഞു, ഒരുപാട് പ്രാർഥിച്ചു. മനസ്സിനോട് ശാന്തമാവാൻ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഖുർആൻ ഓതുന്നത് കേൾക്കുമ്പോഴും, അല്ലാഹു എന്ന് ഉച്ചരിക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം ഞാനറിയാതെ എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറയുമായിരുന്നു. അന്നൊക്കെ ഞാൻ എന്നെ സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തും. നീയെന്താണ് അവരുടെ ദൈവത്തേയും ഗ്രന്ഥത്തേയുമെല്ലാം ഇങ്ങനെ സ്നേഹിക്കുകുന്നത്? നീയൊരു ഹിന്ദുവല്ലേ, നിന്റെ മതത്തിലെ ദൈവങ്ങളേയും പ്രതിഷ്ഠകളേയും ബഹുമാനിക്കുകയും പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്താൽ പോരെ, നീയെന്തൊരു വിഡ്ഢിയാണ്. അവരുടെ വാക്ചാതുരിയിൽ നീ വീണു പോവുകയോ? മനസ്സിനെ ഇങ്ങനെയെല്ലാം കുറ്റപ്പെടുത്തുമ്പോഴും മുസ്‌ലിം കുട്ടികളുടെ സംസാരവും ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളും കേൾക്കുമ്പോൾ ഞാനറിയാതെ അതിൽ ആകൃഷ്ടയായി പോകും. ഹൃദയം തളിരിതമാവും. കടിഞ്ഞാൺ പൊട്ടിച്ച് മനസ്സ് ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് കുതികുതിക്കും. ഒരിക്കൽ ഖുർആനിലെ 112ാം അധ്യായമായ സൂറ

ത്തു ഇഖ്‌ലാസിലെ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നതായും തൊണ്ട ഇടുന്നതായും അനുഭവപ്പെട്ടു. എത്ര പിടിച്ചുനിർത്തിയിട്ടും വിതുവൽ അടക്കാനായില്ല. പരിസരബോധംപോലും കൈമോശം വന്നു. “പറയുക (നബിയെ) കാര്യം അല്ലാഹു ഏകനാണെന്നും. അല്ലാഹു ഏവർക്കും ആശ്രയമായിട്ടുള്ളവനാണെന്നും. അവൻ ജന്മം നൽകിയിട്ടില്ല. (ആരുടേയും പുത്രനായി) ജനിച്ചിട്ടുമില്ല. അവനു തുല്യമായി ആരും തന്നെ ഇല്ല.”⁽⁵⁾ ഈ സൂറത്ത്, പ്രത്യേകിച്ചും അതിലെ മൂന്നാമത്തെ ആയത്ത് എന്നെ ചിന്തയുടെ അങ്ങേയറ്റത്ത് എത്തിച്ചു. ഞാൻ നിൽക്കുന്ന മതത്തിൽ എവിടെ തിരിഞ്ഞാലും ദൈവങ്ങൾ, തുണും തുരുമ്പും ദൈവം. ഈ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കടലാസുപോലും ദൈവം. സൂര്യൻ ദേവൻ. പശുവും പുലിയും എലിയുമെല്ലാം ആരാധ്യദൈവങ്ങൾ. അതിലേറെ വിചിത്രം മനുഷ്യന്റെ രൂപത്തിലുള്ള ദൈവങ്ങൾ, ഒരുപാട് കൈകളുള്ള ഉടലുകളുള്ള-വിചിത്രരൂപങ്ങളുള്ള ഒട്ടനവധി ദൈവങ്ങൾ...

ആരുപറഞ്ഞു ദൈവങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരേപോലുള്ളവരായിരിക്കുമെന്ന്? ആരെങ്കിലും മരണശേഷം ദൈവത്തെക്കണ്ടു തിരിച്ചുവന്നു പറഞ്ഞുതന്നതാണോ, ഈ നൂറായിരം തലകളും കൈകളുമെല്ലാമുള്ള ദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി. ദൈവങ്ങൾക്കു ഭാര്യമാർ, അവർ ദേവികൾ. ദൈവത്തെ ഭർത്താവായി കിട്ടാൻ തപസ്സുചെയ്യുന്ന, സഫലീകരിച്ചപ്പോൾ അവർ ദേവിയായി മാറുന്ന കഥ. ദൈവങ്ങൾ തമ്മിൽ മൽസരങ്ങൾ പിണക്കങ്ങൾ. മനുഷ്യനും ദൈവങ്ങളുംകൂടി യുദ്ധം. ആകപ്പാടെ കലുഷിതമായ അന്തരീക്ഷം. ഇവർക്കെങ്ങനെ (ഭക്തർക്ക്) ശാന്തിയും സമാധാനവും നൽകാനാവും? ഇതേകുറിച്ചെല്ലാം ആഴത്തിൽ

ഖുർആൻ ഓതുന്നത് കേൾക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഞാനറിയാതെ എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറയുമായിരുന്നു. അന്നൊക്കെ ഞാൻ എന്നെ സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തും. നീയെന്താണ് അവരുടെ ദൈവത്തേയും ഗ്രന്ഥത്തേയുമെല്ലാം ഇങ്ങനെ സ്നേഹിക്കുകുന്നത്? നീയൊരു ഹിന്ദുവല്ലേ, നിന്റെ മതത്തിലെ ദൈവങ്ങളേയും പ്രതിഷ്ഠകളേയും ബഹുമാനിക്കുകയും പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്താൽ പോരെ, അവരുടെ വാക്ചാതുരിയിൽ നീ വീണു പോവുകയോ?

**ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം അമ്മയും എന്നെ അനുകൂലിച്ചു;
എന്റെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ. അതിൽ സന്തുഷ്ടയായ അമ്മ
ഒരിക്കൽ അത് തുറന്നുതന്നെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. “ഇപ്പോഴാണ് എന്റെ
മോൾക്ക് പകുതായത്” എന്ന്. ഇതിനു മറുപടിയായി എന്നെ
ഈ പകുതയിലേക്കെത്തിച്ച ഇസ്ലാമിനെ പറ്റി ഞാൻ
അമ്മയോട് വിശദമായി സംസാരിച്ചു.**

ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഈ പറഞ്ഞ രൂപവും ഭാവവും സ്വഭാവങ്ങളും കർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം മാനുഷിക സ്വഭാവങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും, പരിമിതമായ മനുഷ്യൻ തന്റെ തന്നെ ആകാരവും ബലഹീനതകളും ദൈവത്തിനു ചാർത്തിയതാണെന്നും മനസിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ പിന്നെ മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഖുർആനിക സൂക്തങ്ങളും എന്തുകൊണ്ട് ഇതുപോലെ മനുഷ്യസൃഷ്ടി ആയിക്കൂടാ? ഈ സംശയം ഞാൻ തുറന്നുചോദിക്കുകയും ഖുർആൻ ഒരു താരതമ്യപഠനത്തിനു വിധേയമാക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏത് രീതിയിലും പരിശോധിക്കാവുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഞാൻ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് സയൻസിനെ മാനദണ്ഡമാക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. 1400 വർഷം മുമ്പിറങ്ങിയ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്കൂളിൽ Big Bang Theory എന്ന പേരിൽ പഠിച്ച പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിപ്പിന്നെക്കുറിച്ചും, മുട്ടയുടെ ആകൃതിയോട് ഭൂമിയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതും ചന്ദ്രന്റെ പ്രകാശം പ്രതിഫലിച്ചുണ്ടായതാണെന്നും ജീവജാലങ്ങളെയെല്ലാം വെള്ളത്തിൽ നിന്നും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ഗർഭാശയത്തിലെ കുഞ്ഞിന്റെ വളർച്ചയും, വികസിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ പറ്റിയുമെല്ലാം വായിച്ചു. ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം മനുഷ്യൻ തീർത്തും അജ്ഞനായിരുന്ന കാലത്തിറങ്ങിയ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാകാനുള്ള സാധ്യത ഒരൽപ്പം പോലുമില്ല. മനുഷ്യനു ചെന്നെത്താനും പരിശോധിക്കാനും കഴിയുന്ന മേഖലകളിൽ ഖുർആൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സത്യമാണെന്ന് ശാസ്ത്രം ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവയിൽ ഒന്നുപോലും തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മനുഷ്യ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കതീതമായ കാര്യങ്ങളും (സ്വർഗം, നരകം, വിചാരണ ദിവസം മുതലായവ) ശരിയാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുകൂടേ.

ഏതൊരു മതത്തെയും അതിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും പഠിക്കുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യണം. ആ തിയറി വെച്ച് ക്രൈസ്തവതയെ കുറിച്ച് പഠിച്ചപ്പോൾ ബൈബിളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും അശാസ്ത്രീയതകളെയും കുറിച്ച് മനസിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഖുർആൻ വെച്ച് ഈ പരിശോധന നടത്തിയപ്പോൾ ഖുർആനിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതോടെ ആ ഗ്രന്ഥം പറയുന്ന ഏക സ്രഷ്ടാവിനെ മനസ്സിൽ ആരാധിക്കാനാരംഭിച്ചു. നമുക്ക് നല്ലതേതെന്ന് നമ്മേക്കാൾ നന്നായി അറിയുന്ന നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവ് നമുക്ക് സമ്മാനിച്ച ആ ഗ്രന്ഥം സൂക്ഷ്മതയോടെ വായിക്കാനാരംഭിച്ചു. ഇതിനിടെ ഒട്ടനേകം ഇസ്ലാമികപുസ്തകങ്ങളും സിഡികളും എനിക്ക് ലഭിച്ചു. അവയുമായി നിരന്തരം സംവദിക്കാനും പഠിക്കാനും ഞാൻ സമയം കണ്ടെത്തി. സംശയം തോന്നുമ്പോഴെല്ലാം അവ ദുരീകരിക്കാനും പറഞ്ഞുതരാനും പ്രബോധകസുഹൃത്ത് സദാ സന്നദ്ധനുമായിരുന്നു. അല്ലാഹു അതിനുള്ള പ്രതിഫലം ആ സുഹൃത്തിന് നൽകുമാറാവട്ടെ.

കലിമയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലായതോടെ കലിമ ചൊല്ലി വിശ്വാസം സീകരിച്ചു. എന്നാൽ വീട്ടുകാരെ കുറിച്ചും ഭാവിയിലെ കുറിച്ചുമെല്ലാം എന്റെ മനസ്സ് ചഞ്ചലപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ കുടുംബവുമായുള്ള ഗാഢബന്ധമായിരുന്നു പലപ്പോഴും എനിക്ക് പ്രയാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. വീട്ടുകാരോടൊക്കെയും തെറ്റുചെയ്തു എന്ന തോന്നൽ നിരന്തരം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ ഇസ്ലാമിനെ കുറിച്ച് ഓർക്കാതിരിക്കാൻ മനപൂർവ്വം ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനായി കുടുംബങ്ങളുമായി കൂടുതൽ അടുക്കാനും അവരെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കാനും ഞാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ അങ്ങനെ ഏറെ നാൾ കഴിയാനായില്ല.

ആയിടക്ക് തിരുവനന്തപുരത്ത് വെച്ച് നിച്ച് ഓഫ് ട്രൂത്ത് നയിക്കുന്ന ഒരു സംവാദസദസ്സിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അവസരം കിട്ടി. ആ പരിപാടി കഴിഞ്ഞു പിരിയുമ്പോഴേക്കും എന്റെ വിശ്വാസം പൂർണ്ണമാവുകയും ദുഃഖമാവുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്നേഹനിധികളായ അമ്മക്കും അനുജത്തിക്കും അപ്പൂപ്പനും എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഈ സത്യം എത്തിക്കുക എന്നതാണ് അവരോട് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കടമയെന്ന് എന്റെ മനസ്സ് പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അമ്മയടക്കം എന്റെ വീട്ടുകാരെയും കുടുംബത്തെയും പിടികൂടാനിരിക്കുന്ന നരകമെന്ന മഹാവിപത്തിനെ കുറിച്ചായി പിന്നെ എന്റെ ചിന്ത. എന്റെ ഇസ്ലാം ആശ്ലേഷം മറച്ചുവെക്കുകയല്ല പകരം അവരെ സത്യത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നും അല്ലാതെ പോയാൽ അതാവുമ്പോൾ അവരോട് ചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ക്രൂരത എന്നുമുള്ള ചിന്ത എന്ന വേട്ടയാടാനും തുടങ്ങി. അതോടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യങ്ങൾ അൽപാൽപ്പമായി അവരോട് പറയാൻ ആരംഭിച്ചു. പക്ഷേ അതൊന്നും കേൾക്കാൻ തയ്യാറായില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല അമ്മ എന്നെ നിരന്തരം ആക്ഷേപിക്കുകയും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും വിലപിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യ പലപ്പോഴും എന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും അഭിപ്രായങ്ങൾ പങ്കുവെക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

നമസ്കാരം പഠിക്കുവാനായി എന്റെ ക്ലാസിലെ മുസ്ലിംപെൺകുട്ടികളുടെ സഹായം തേടിയെങ്കിലും നിരാശയായിരുന്നു ഫലം. ശേഷം, ഒരു പുസ്തകത്തിലൂടെ സ്വയം പഠിച്ചുചെടുത്തു. മുറിയിൽ ആരുമില്ലാത്ത തക്കം നോക്കി നമസ്കരിക്കും. എന്നാൽ എല്ലാം സമയത്തിനുതന്നെ നിർവഹിക്കാൻ സാധിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. വസ്ത്രധാരണത്തിലുള്ള എന്റെ ശ്രദ്ധയും വർദ്ധിച്ചു. ശരീരം കഴിയുന്നത്ര മറയ്ക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സുഹൃത്തുക്കളുടെ കളിയാക്കലുകൾ ഭയന്നിരുന്നു. മടിച്ചു മടിച്ചാണ് ആദ്യത്തെ ഹുൾ ഹാൻഡ്ചുരിദാർ ഇട്ടത്... അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ടുമാത്രമാണ് അന്നത്തെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ കളിയാക്കലുകളെ അതിജീവിക്കാനും വീണ്ടും വീണ്ടും ആ വിധത്തിലുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ തന്നെ തയ്പ്പിക്കാനും ധരിക്കാനും ധൈര്യം കിട്ടിയത്. ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം അമ്മയും എന്നെ അനുകൂലിച്ചു. എന്റെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ സന്തുഷ്ടയായ അമ്മ ഒരിക്കൽ

ക്കൽ അത് തുറന്നുതന്നെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. “ഇപ്പോഴാണ് എന്റെ മോശ്ക്ക് പകുതായത്” ഇതിനു മറുപടിയായി എന്നെ ഈ പകുതയിലേക്കെത്തിച്ച ഇസ്‌ലാമിനെ പറ്റി ഞാൻ അമ്മയോട് വിശദമായി സംസാരിച്ചു. പക്ഷെ, മുമ്പത്തെപ്പോലെ തന്നെ ആക്ഷേപങ്ങളും തർക്കങ്ങളുമായിരുന്നു അമ്മയിൽ നിന്നുണ്ടായത്.

ആയിടെയാണ് റമളാൻ വന്നത്. കഴിയുന്നത്ര അമ്മയറിയാതെ ഞാൻ നോമ്പെടുത്തു. അവധി ദിവസങ്ങളിൽ വീട്ടിൽ തന്നെ തങ്ങേണ്ടി വന്നതിനാൽ നോമ്പെടുക്കാനായില്ല. ഉപഹർ സമയങ്ങളിൽ കോളേജിലായിരുന്നതിനാൽ ആ നമസ്കാരം എനിക്ക് പ്രയാസമുണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ല. ക്ലാസിൽ ചെറിയ തോതിൽ പ്രബോധനവും ആയിടെ ഞാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നെ ഏറ്റവും അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത് മുസ്‌ലിം കുട്ടികാരികളിൽ തന്നെ ഇസ്‌ലാമിലെ ബഹുഭാര്യത്വവും മൊഴിചൊല്ലും തീവ്രവാദവും സംബന്ധിച്ച് ഒട്ടേറെ തെറ്റിധാരണകൾ ഉണ്ട് എന്ന കാര്യമായിരുന്നു. ഇവയെ കുറിച്ചെല്ലാം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യങ്ങൾ അവരുമായി പങ്കുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് പലരും ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശരിയായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത് തന്നെ.

വാവിന് അച്ഛനു വേണ്ടി ബലിയിടണമെന്ന് അമ്മ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എനിക്കതിൽ വിശ്വാസമില്ലെന്നും അതിനായി എന്നെ നിർബന്ധിക്കരുതെന്നും ഞാൻ ശഠിച്ചു. ഒടുവിൽ അമ്മ അതിനു വഴങ്ങി. എന്നാൽ ബലിയിടാനായി അമ്പലത്തിൽ പോകുമ്പോൾ കൂടെ കുട്ടിനായി ഞാനും പോകണമെന്ന വ്യവസ്ഥ വച്ചു. അതും ഞാൻ നിരസിച്ചുവെങ്കിലും മകൾ അമ്മയെ നിഷേധിച്ചുവെന്ന ദുഃഖവും എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നിറകണ്ണുകളുമായി നിൽക്കുന്ന അമ്മയുടെ ദയനീയതയും കണ്ടപ്പോൾ കൂടെ പോകാമെന്ന് ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. ആ അമ്പലത്തിൽ പോക്ക് ഇന്നും മറക്കാൻ കഴിയാത്തതാണ്. തനിക്ക് ഒരു സഹായവും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല എന്ന് എനിക്കറിയാവുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുന്നിൽ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്ന നൂറുകണക്കിനു ജനങ്ങൾ... ബലിയിടൽ... അതിനിടയിൽ ഞാൻ സുറഃ ഫാതിഹയും ഇഖ്‌ലാസും മനസ്സിൽ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഒപ്പം പാപമോചനം തേടുകയും പിശാചിൽ നിന്ന് ശരണം തേടുകയും ഇനി ഇങ്ങനെ യൊരവസരം ഉണ്ടാക്കില്ലെന്ന് മനസിലുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ദിവസങ്ങളും മാസ

ങ്ങളും കഴിയുന്നോറും അല്ലാഹു ഈമാൻ (വിശ്വാസം) ഉറപ്പിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. എല്ലാ നമസ്കാരങ്ങളും സമയത്തിന് കിട്ടാത്തതും മറയ്ക്കൽ നിർബന്ധമായ ശരീരഭാഗങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടി വരുന്നതിലും ഹലാലല്ലാത്ത ആഹാരം ഭക്ഷിക്കേണ്ടി വരുന്നതുമൊക്കെ എന്നെ അസ്വസ്ഥമാക്കി.

അപ്പോഴേക്കും അടുത്ത റമളാൻ വന്നെത്തി. ഇത്തവണ ഒറ്റ നോമ്പുപോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയില്ലെന്ന് ഞാൻ ഉറച്ചു. എന്തുവന്നാലും ശരി അമ്മയോട് എല്ലാം തുറന്നു പറയുക തന്നെ എന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. റമളാൻ മാസമായെന്ന് ടിവി വാർത്തയിൽ കേട്ട നിമിഷം അമ്മയോട് പറഞ്ഞു- “ഈ മാസം ഞാനും നോമ്പെടുക്കുകയാണ്. നിസ്കരിക്കാനും തുടങ്ങുകയാണ്...” പതിവിനു വിരുദ്ധമായി എന്തുകൊണ്ടോ പൊട്ടിത്തെറിക്കു പകരം അമ്മ ശാന്തയായി അതിനെ എതിർത്തു. വിദ്യ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അധികമൊന്നും എതിർത്തു പറഞ്ഞില്ല. അവൾ ഇതറിയാരുത് എന്ന് അമ്മയ്ക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം സൂബ്‌ഹി നമസ്കരിക്കാൻ വളു ചെയ്തു വരുമ്പോൾ അമ്മ തടഞ്ഞു. ഇത് ഈ വീട്ടിൽ അനുവദിക്കില്ലെന്ന് തീർത്തുപറഞ്ഞു. ബഹളമായി. ശബ്ദം കേട്ട് വിദ്യ ഉണരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മ നിശബ്ദയായി. അമ്മയുടെ മുന്നിൽ വച്ച് തന്നെ ഞാൻ നമസ്കരിച്ചു. ഞാൻ എഴുതിവെച്ചിരുന്ന ഇസ്‌ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കത്തും അമ്മയ്ക്ക് നൽകി. അന്ന് കോളേജിൽനിന്നും മടങ്ങി വന്നപ്പോഴേക്കും വിദ്യയെ അമ്മ കാര്യങ്ങളൊക്കെ അറിയിച്ചിരുന്നു. വീട്ടിലെ സന്തോഷങ്ങളെല്ലാം അന്നത്തോടെ നിലച്ചു. ആരും പരസ്പരം സംസാരിക്കാതായി. വീട് തികഞ്ഞ ‘മരണവീടായി’ മാറി. അപ്പൂപ്പൻ വല്ലപ്പോഴും മിണ്ടുന്നതൊഴിച്ചാൽ വീട്ടിൽ ശ്വമശാനമുകത! ഈ അവസ്ഥ ഏതാനും ദിവസം തുടർന്നു. ഒടുവിൽ ഞാൻ തന്നെ മൗനം ഭഞ്ജിച്ചു. വിദ്യയോട് ഞാൻ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. അവൾ തിരിച്ചും. ഈ സമയങ്ങളിലൊക്കെ അമ്മ ജോത്സ്യന്മാരെ മാറിമാറി സന്ദർശിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. എനിക്കെതിരെ കുടോത്രം ചെയ്യുന്നുണ്ടോയെന്ന് ഞാൻ ഭയന്നു തുടങ്ങി. വീട്ടിൽ നിന്ന് വെള്ളം കുടിക്കാൻ പോലും എനിക്ക് പേടിയായി. മനസ്സിൽ സംഘർഷങ്ങൾ കൂടിക്കൂടി വന്നു. ഈമാൻ മുറുകെ പിടിച്ച് ഇനിയും ഈ വീട്ടിൽ കഴിയാൻ താൻ

അശക്തയാണെന്ന് തോന്നാൻ തുടങ്ങി. ഇസ്‌ലാമിക മര്യാദകൾ പാലിക്കാനോ, നിർബന്ധകാര്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാനോ കഴിയില്ലെന്ന് ഉറപ്പായതോടെ വീട് വിട്ടിറങ്ങാൻ തന്നെ ഒടുവിൽ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ എന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. ഭർത്താവീട്ടിലെത്തിയതോടെ പൂർണ്ണ മുസ്‌ലിമായി ജീവിക്കാനുള്ള സാഹചര്യം ലഭിച്ചു. മനസ്സുനിറയെ ആശ്വാസവും സന്തോഷവും. എങ്കിലും അമ്മയുടെയും ദിവ്യയുടെയും കൂടുബത്തിന്റെയും മെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ ഓർക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഒരു ചെറിയ നീറ്റലും.

കോളേജിൽ പോക്ക് പർദ്ദ ധരിച്ചായതോടെ കുട്ടുകാരികളുടെ കൗശുകശുശുക്കലും അടക്കിച്ചിരിയും കളിയാക്കലുകളും... പക്ഷെ, എല്ലാറ്റിനെയും മറികടക്കാനും നേരിടാനും അല്ലാഹു കരുത്തുനൽകി.

അച്ഛന് ഇസ്‌ലാമിനെ പറ്റി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ ഒരവസരം ലഭിക്കാത്തതിലും എന്നെ ആദ്യമായി ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് ആകർഷയാക്കിയ കസിൻ മനുവിന് ഇസ്‌ലാമിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയിച്ചു കൊടുക്കാൻ കഴിയാത്തതിലും എന്റെ ക്ലാസിലെ മുസ്‌ലിം പെൺകുട്ടിയെ തട്ടമിടുന്നതിൽനിന്നും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയതുമെല്ലാം ദുഃഖമായി അവശേഷിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും സന്തോഷം പകർന്നുതന്ന ദിനങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു കുട്ടുകാരിക്ക് കലിമ ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത് ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് കൈപിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ ലഭിച്ച അവസരം. അല്ലാഹു ഇഹലോകത്തും പരലോകത്തും അവൾക്ക് നന്മ നൽകുമാറാവട്ടെ. മുസ്‌ലിമായി ജീവിച്ച് മുസ്‌ലിമായി മരിക്കാൻ എനിക്കവസരം നൽകണമെന്ന പ്രാർഥനക്കൊപ്പം എന്റെ കുടുംബത്തിന് ഹിദായത്തു നൽകണമെന്നും മൂടങ്ങാതെ പ്രാർഥിക്കുന്നു. നിങ്ങളും അതിനായി പ്രാർഥിക്കണം...

കുറിപ്പുകൾ

1. Bible Psalms 121:1,2
2. സ്വഹീഹായതല്ല
3. സുറത്തുൽ അലഖ് 1-3
4. സ്വഹീഹു മുസ്‌ലിം കിതാബുൽ ഈമാൻ
5. സുറത്തുൽ ഇഖ്‌ലാസ് 1-4

